

familiens deltagelse, skønt der er familie. Se, det siger noget om, at der er nogle, der svigter. Men det er ikke regeringen eller Folketinget, der svigter dér. Det er vi mennesker.

Vi ved jo, når man taler med plejehjem og lignende institutioner, at besøgsfrekvensen af mennesker, som er i direkte familie, nærmeste familie, især børn, forsømmer at besøge deres familie. Det er lige til påske og jul.

Og her er et problem, som jeg synes er langt, langt beklageligere og tungere, fordi her drejer det sig om en virkelig grundlæggende holdningsændring. Der er jo ikke tvivl om alle partiers positive holdning over for de ældre i dette hus. Men ude i befolkningen er der en svigten, en overladen tingene til de professionelle, til myndighederne, til regelsættet. Det er altså ikke vores primære opgave, men selvfølgelig har vi politikere da også lov til at præge holdningsdebatten, og det synes jeg vi bør gøre.

Og jeg tror, at det, der mangler, er nærhed og kærlighed fra venner og fra slægtninge og fra nær familie i en stil, sådan som vi kendte det, da folk af min alder var unge. Jeg vil ikke sige, at alting var bedre dengang, end det er nu, bestemt ikke – jeg er bestemt af den overbevisning, at det er gået frem, siden jeg blev født, og det er ikke, fordi jeg blev født – men vi har her den opgave at gå ud med et budskab og sige: Det er jeres pligt og vil blive til jeres glæde, hvis I tager jer af jeres gamle.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der har under debatten været nogle enkelte spørgsmål bl.a. fra hr. Tom Behnke vedrørende de senildemente. Der har været spurgt til diagnosen senildemens, hvad der er et meget relevant spørgsmål, for det ser ud til, at en ganske stor del af dem, der får diagnosen senildemens, i virkeligheden lider af andre ting. Og det vil sige, at man kan forebygge det, der ellers optræder som demens.

Derfor kan jeg fortælle hr. Tom Behnke, at der i år er bevilget et beløb til et projekt i Odense Kommune, der i samarbejde med Odense Universitetshospital afprøver et screeningsprogram vedrørende demens, som kan anvendes ude i kommunerne og bruges til at stille en mere præcis diagnose og hjælpe nogle mennesker, som ellers får en forkert diagnose, nemlig demens. Det tror jeg kan være et meget vigtigt projekt.

Hr. Tom Behnke spurgte også om, hvad vi gør i forhold til de demente, som vi en gang

imellem oplever kan forlade plejehjem, eller hvor de ellers bor, og hvilke muligheder der er for at tilbageholde dem. Det er et problem, der bliver set på i et særligt udvalg, der handler om magtanvendelse over for psykisk syge, hvor de demente altså kommer ind under en større kategori af mennesker. Det udvalg er færdigt med at arbejde omkring nytår.

Hr. Bruno Jerup talte om, at antallet af plejehjem var blevet reduceret over de senere år, og det er rigtigt, at der er sket en omlægning. Man har nedlagt gamle plejehjem og i en periode byggede man så ældreboliger i stedet for, det vil sige boliger uden den tilhørende pleje, som vi kender det på plejehjem. Men jeg kan sige til hr. Bruno Jerup, at vi nu faktisk er oppe på et antal plejeboliger, som er højere end det antal plejehjemspladser, der var i midten af 1980'erne, da antallet var på sit højeste. Det er et mål, vi netop har nået her i 1997.

Jeg er også enig med hr. Bruno Jerup i, at der er brug for at informere de ældre bedre om de muligheder, de har. Og nogle af de initiativer, der er taget, sigter netop på det.

Jeg vil ellers sige om debatten i det hele taget, at jeg synes, der er kommet meget enslydende meldinger og ønsker om en generel serviceforbedring for de ældre, både når det gælder den pleje, de får i eget hjem, og i plejeboliger. Det er et særlig vanskeligt område, for vi taler om en pleje, som er meget målrettet mod det enkelte menneskes behov og derfor ikke kan sættes på formler i en lovgivning.

Det er simpelt hen umuligt i en lovgivning i detaljer at beskrive, hvad det er for en pleje, et menneske har brug for, men vi er nødt til at have nogle mere generelle bestemmelser i lovgivningen, men så er det også vores pligt at være med til at hjælpe kommunerne med at udmønte de generelle bestemmelser i en så god individuelt målrettet pleje som overhovedet muligt.

Det er her, vi for alvor er ved at udvikle nogle nye styringsinstrumenter, det, vi kalder de bløde styringsinstrumenter, hvor vi ikke bare slipper initiativet, den dag lovgivningen er vedtaget her i Folketinget og vejledningen er skrevet, men at vi følger den lovgivning, vi vedtager her, videre ud i den enkelte kommune og prøver at hjælpe kommunerne med at få den lovgivning til at fungere så godt som overhovedet muligt i forhold til den enkelte borger.

Jeg tror, at det er den eneste vej, der er til at sikre den bedst mulige pleje for de ældre. Det er